

РЕШЕНИЕ

№ 30220

гр. София, 29.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **5886** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на А. А., [дата на раждане], гражданин на Руската федерация, против отказ за издаване на виза, издаден от завеждащ "Консулска служба" при Посолството на Република България в Б., Република С., по заявление № BEG26000276V за издаване на Ш. виза (Виза „С“) от 17.03.2026 г., подадено от жалбоподателя. В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена в при неспазване на законоустановената форма, а именно липса на правно основание и немотивираност. Излагат се твърдения за нарушение на чл. 8 и чл. 14 от за Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧОС). Искане се отмяна на оспорения отказ и присъждане на сторени по делото разноски.

Ответник - завеждащ "Консулска служба" при Посолството на Република България в Б., Република С., представя административната преписка и със съпроводителното писмо прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски. Не претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, оспорващият е редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител. От процесуалния представител на същия е постъпила писмена молба, в която се доразвиват доводите за незаконосъобразност на оспорения отказ.

Административен съд - София-град, в настоящия съдебен състав, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № BEG26000276V от 17.03.2026 г. жалбоподателят А. А., гражданин на Руската федерация, е подала до Посолството на Република България в Б., Република С., искане за издаване на виза за Ш. виза - тип С. В заявлението жалбоподателката е посочила, че целта на пребиваването „бизнес“ и е посочено дружеството „Еко интелиджънт сълюшънс“ ООД.

Към заявлението са приложени копие на паспорт, копие на лична карта, договор за наем, копие на билети, Покана-декларация, подписана от представляващия „Еко интелиджънт сълюшънс“ ООД, документ от А. Б. - Б., доказващи наличие на средства и застраховка, съгласно изискванията на Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г. / Наредбата/.

След извършена проверка по така представените документи е издаден обжалваният в настоящето производство отказ на виза, като същият е връчен на апликанта на 29.04.2026 г. В стандартния формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание Приложение VI от Визовия кодекс – т. 7 - "една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност".

В хода на съдебното производство от МВнР, дирекция "КО" и Държавната агенция за национална сигурност (ДАНС) са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя за издаване на виза от 17.03.2026 г., които са приети и приложени по делото.

От ДАНС са представени писмо рег. № RB 202001-001-03-M-6-2467/11.06.2026 г., ведно със справка рег. № RB 202001-001-03-M-6-1635/22.04.2026 г. и отрицателно становище на ДАНС по искането за издаване на виза на А. А., обективизирано в писмо до директора на дирекция "консулски отношения" в МВнР с рег. № М-3250/22.04.2026 г., заведени в отделен класифициран том към делото при спазване изискванията на Закона за защита на класифицираната информация (ЗЗКИ).

От жалбоподателя в хода на съдебното производство не са ангажирани допълнителни доказателства. От ответника са представени доказателства за компетентността на органа, издал оспорвания отказ.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е допустима, като подадена от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 1 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс относно тяхната законосъобразност. Оспореният акт е връчен на апликанта на 29.04.2026 г., а жалбата е подадена на 30.04.2026 г. (стр. 9 - гръб), поради което съдът намира, че оспорването е направено в законоустановения 14-дневен срок.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира жалбата за неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

С оспорения пред настоящата инстанция административен акт е постановен отказ за издаване на виза, издаден от завеждащ "Консулска служба" при Посолството на Република България в Б., Република С., по заявление № BEG26000276V за издаване на Ш. виза (Виза „С“) от 17.03.2026 г., подадено от А. А., 07.06.1986 г., гражданин на Руската федерация. Като правно основание за отказа е посочено Приложение VI от Визовия кодекс – т. 7 - "една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност". В допълнителни забележки е

посочено: „България възразява за издаване на визата“. Върху подаденото от апликанта заявлението е отбелязано, че е налице отказ и от друга държавата членка – У.

Според разпоредбата на чл. 8 от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

В Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. (обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.) - "Наредбата"/ НУРИВОВР, е регламентиран редът за издаване на визи. Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Настоящият съдебен състав приема, че в случая оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган - втори секретар, завеждащ "Консулска служба" в Посолството на Република България в Б., Република С.. По делото като доказателства за компетентността на издателя на оспорения отказ са представени Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи и Заповед № Ав-02-140 от 09.12.2025 г. на посланика на Република България в Б., Република С., с която А. В. В., втори сектор, Завеждащият консулската служба е определен за длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец за уведомление и обосновка на отказ за издаван, анулиране и отмяна на виза по Приложение VI към чл. 32 от Визовия кодекс и Приложение № 7 и 8 към чл. 34, ал. 1 и по Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, съдържащи уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза (НУРИВОВР).

Неоснователно е твърдението в жалбата, че оспореният акт е издаден при неспазване на законоустановената форма.

Отказът е издаден в писмена форма, като същият не съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията на Приложение VI от Визовия кодекс – т. 7 - "една или повече държави членки Ви считат за заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност". Същите обаче се намират в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи.

Съгласно чл. 32, параграф 1, буква а), vi) от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), отразен в т. 7 на Приложение VI на Визовия кодекс – Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В обхвата на посочената разпоредба попада и хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, според който издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската

държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ дава възможност мотивите от една страна да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза – от съответните компетентни органи, в случая тези от ДАНС.

Тази възможност е предвидена и в чл. 32, параграф 2 от Визовия кодекс, в който е предвидено, че държавите членки могат да добавят допълнителни документи в подкрепа на решението за отказ на виза, предоставено чрез стандартния формуляр, посочен в Приложение VI, на официалния(-те) език(-ци) на държавата членка, която е взела окончателното решение по заявлението, и на друг официален език на Съюза, в случаите, когато заявлението не е подадено чрез ПКВ на ЕС. В настоящия случай конкретните фактически основания за издаване на оспорения отказ на виза се съдържат в представената от ДАНС справка и приложеното писмо, съдържащи класифицирана информация и съставени по реда на Закона за защита на класифицираната информация, са отделени в отделен том към делото. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни изложените в жалбата твърдения за немотивираност на оспорения акт. В случая са налице мотиви за издаване на оспорения административен акт - отказ за издаване на виза вид "С" и е спазено изискването за мотивиране, като част от мотивите са в отделен документ, издаден от съответния компетентен орган – ДАНС, съставен по реда на ЗЗКИ.

Според Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай, още повече, че с оглед съдържащата се в становището на ДАНС класифицирана информация, специалният закон предвижда, те да бъдат отделени от формуляра за отказ. Тази възможност в случая е и законово закрепена в разпоредбата на чл. 32, параграф 2 от Визовия кодекс и чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ. Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила.

Следва да се посочи, че в случая съществено е обвързващото значение на изразеното отрицателно становище от ДАНС в съгласувателната процедура по чл. 30 от НУРИВОВР. Константна е съдебната практика, че това становище не подлежи отделно на контрол за законосъобразност, а се преценява при проверката на крайни акт, доколкото засяга правната сфера на лицето. В този аспект, дължимата проверка от съда е доколкото мотивирано е изразеното отрицателно становище.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 9е от ЗЧРБ, условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с наредба на Министерския съвет, а условията и редът за съгласуване на заявленията за издаване на визи се определят с инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и

председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В чл. 9ж, ал. 1 ЗЧРБ е посочено, че за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването. В чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР е предвидено, че определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

В чл. 32, параграф 1, буква а), vi) от Визовия кодекс е предвидено, че без да се засягат разпоредбите на член 25, параграф 1, издаването на виза се отказва, ако кандидатът се счита за заплаха за обществения ред, вътрешната сигурност или общественото здраве, определени в член 2, параграф 19 от Кодекса на шенгенските граници, или за международните отношения на държава-членка, по-специално когато има подаден сигнал в националните бази данни на държавите-членки с цел отказ за влизане на посочените по-горе основания. От представените по делото писмо, справка и становище от ДАНС се установява, че в случая са налице основания, посочени в чл. 32, параграф 1, буква а), vi) от Визовия кодекс.

При отказа за издаване на виза на жалбоподателя не е налице противоречие с материалния закон, доколкото представените от ДАНС доказателства обосновават изводите в становището му и съответно изводите на административния орган, издал отказа. Становището на ДАНС не е необходимо да се основана на официални документи. Напротив, то обикновено е свързано с оперативна информация, която според цитираните документи е достоверна.

От оспорвания не са ангажирани доказателства, които да опровергават изводите на ДАНС и посочените в становището факти. Единствено с представената молба се твърди, че жалбоподателят вече не е съдружник посоченото дружество.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя относно това, че същият вече не е съдружник в цитираното в становището на ДАНС дружество. На първо място следва да се посочи, че отписването от дружеството се е случило след издаване на оспорения отказ, но видно от справката на ДАНС, както и от служебно направената справка в Търговския регистър, жалбоподателят има участие и в друго дружество и все е още е съдружника с лицето, посочено в становището на ДАНС. Съществено тук е и това, че Поканата-декларация, приложена към Заявлението за издаване на виза, е подписана от същото лице, посочено в становището на ДАНС и послужило като причина за постановяване на оспорения пред настоящата инстанция административен акт. Ето защо съдът приема, че оспореният отказ е издаден и в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Настоящият състав намира, че обжалваният отказ е съобразен и с целта на закона и принципите на съразмерност, предвидени в чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Преценката за наличие на заплаха за сигурността и интересите на държавата се основава на личното поведение на чужденеца. В случая поведението на жалбоподателя е дало основание в съгласувателната процедура по НУРИВОВР, ДАНС да изрази отрицателно становище, в изпълнение на основната си дейност, по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Закона за ДАНС по защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред.

В тази връзка неоснователни са и изложените в жалбата твърдения за нарушение на ЕКПЧОС. На първо място доводите са общи и не са обвързани с конкретни факти и обстоятелства свързани с жалбоподателя, а на следващо място съдът намира, че процесният отказ е предвиден в закона, като в процесния случай защитата на общественения и националния интерес се ползва с приоритет пред принципите заложи в чл. 8 и чл. 14 от ЕКПЧОД. В случая превес се дава именно на това, че са установени данни, че с действията си жалбоподателя може да представлява заплаха за обществения ред или вътрешната сигурност на Българската държава.

От изложеното следва, че отказът е постановен от компетентен орган, в производство без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат сторени по делото разноски. В случая разноски не следва да се присъждат и на ответната страна, тъй като такива не са претендирани от ответника.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София- град, Трето отделение, 20-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А., [дата на раждане] , гражданин на Руската федерация, против отказ за издаване на виза, издаден от завеждащ "Консулска служба" при Посолството на Република България в Б., Република С., по заявление № BEG26000276V за издаване на Ш. виза (Виза „С“) от 17.03.2026 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.

Препис от решението да се връчи на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: